

inden Stadfæstelsen tages tilbage. Derom handler Ændringsforslag Nr. 22. Nr. 23 er en Redaktionsændring. Nr. 24 foreslaar, at, i Stedet for at der, som Lovforslaget bestemmer, maa hengaa en Tid af 3 Maaneder, inden Stadfæstelsen for en Valgmenighed tages tilbage, efter at den er bleven præsteledig, skal hengaa 6 Maaneder. Man har ment, at det var rimeligt og retfærdigt, at Valgmenigheden fik tilstrækkelig Tid til at ordne sig med en anden Præst, inden Stadfæstelsen blev tagen tilbage. Det er disse faa Ændringer, Udvalget har stillet. Jeg anbefaler dem til Vedtagelse her i Tinget og i øvrigt Lovforslaget til videre Fremme.

Holm: Som jeg har tilladt mig at udvikle nærmere i Betænkningen, er der nogen Forskel paa den højtærede Ministers og mit Syn paa Betydningen af Valgmenigheder, men det skal jeg ikke dvæle ved nu ved denne Lejlighed. Selve Forslaget, som det foreligger i sine Hovedtræk, kan jeg give min fulde Tilslutning, jeg betragter det som et stort Fremskridt, at Valgmenighederne nu ikke, naar de dannes, behøve selv at bygge deres Kirker, men kunne benytte Sognekirkerne, i alt Fald indtil de se, om de føle Trang til at bygge deres egen Kirke. Jeg skal heller ikke komme videre ind paa de Bemærkninger, den ærede Ordfører gjorde om Forholdet mellem de Love, som nu foreligge som samlet Helhed, og Valgmenighedsloven, da den oprindelig fremkom. Den ærede Ordfører udtalte, at den stærke Modstand, der var mod Valgmenighedsloven, lignede den Modstand, der nu er mod Menighedsraadsloven, og han mente, at ligesom hin Modstand faldt, da Loven blev gennemført i Praksis, saaledes vilde det ogsaa gaa her. Det skal jeg ikke sige noget om, det vil Tiden nok vise. Jeg vil blot advare imod den Betragtning, man saa ofte gør gældende, at den store Modstand mod Menighedsraadsloven kun betyder det samme som Modstanden mod Valgmenighedsloven, og at ligesom Valgmenighedsloven trængte igennem trods Modstanden, saaledes vil ogsaa denne Lov trænge igennem. Disse Ting kan man ikke stille lige, thi da der var Tale om at give Valgmenighedsloven, stod man over for et praktisk Tilfælde i Livet, der krævede sin Løsning snarest mulig. Det var det bekendte Tilfælde med Pastor Birkedal og hans Menighed, og det var dette *Livets Krav*, der trods al Modstand gennemførte Valgmenighedsloven i det Øjeblik, den blev gen-

nemført. Jeg kan ikke se, at der i dette Øjeblik foreligger et tilsvarende Livets Krav noget Sted i vort Land med Hensyn til Menighedsraadsloven. Den er kun fremkommen som et Krav fra Ministeren. Derfor tror jeg heller ikke, at man kan vente den samme Udgang som i hint Tilfælde. Men, som sagt, det skal jeg ikke fordybe mig nærmere i.

Blandt de Ændringsforslag, jeg har stillet til denne Lov, er der et, der kommer igen paa mange forskellige Punkter. Det er et Forslag, som gaar ud paa, at Valgmenighedernes Menighedsraad skulle have Lov til ogsaa at bære dette Navn. Den højtærede Minister mener jo ikke, at der maa være andre Menighedsraad her i Landet end de, der repræsenterer Sogmenigheder, og derfor er det fra hans Synspunkt meget naturligt, at han med Flid vil stryge dette Navn for Valgmenighedernes Vedkommende. De maa ikke kalde deres Bestyrelser for Menighedsraad. Ja, de maa naturligvis selv kalde dem, hvad de ville, men *Loven* maa ikke kalde dem Menighedsraad. Loven maa kun kalde dem Bestyrelser. Men da ærede Medlemmer vide, at jeg for mit Vedkommende ønsker, at den fremtidige Kirkeforfatning, vi her lægge Grunden til, ikke blot skal bygges paa Flertalsmenigheder, men ogsaa paa Mindretalsmenigheder, Valgmenigheder, har jeg selvfølgelig maattet holde paa, at Loven ogsaa skal erkende disses Bestyrelser for Menighedsraad. Det er een Række Forslag. Saa er der nogle andre, som der ogsaa er en vis Sammenhæng imellem. Forslaget sammenfatter en hel Del af de Regler, der hidtil have gjældt og er fastsatte ved ministerielle Skrivelser. Men jeg gaar ud fra, det er almindelig erkendt, at der er nogen Forskel paa, hvad der fastsættes ved ministerielle Skrivelser, og hvad der fastsættes ved Lov. Det første er ikke saa bindende for den almindelige Bevidsthed, som hvad der en Gang er blevet fastsat ved en Lov. Hvis der i en ministeriel Skrivelse indskærpes en eller anden Petitesse, en eller anden Ubetydelighed, saa lukker man ganske simpelt Øjnene for det, det gøre vi alle sammen, det bliver aldrig ført ud i Livet. Men naar der bliver givet en Lov, skulde det gerne være Meningen, at hvad der stod deri, ogsaa blev ført ud i Livet. Det forekommer imidlertid mig, at der i denne Lov er optaget adskillige saa smaa-lige Bestemmelser, at der ingen Sandsynlighed er for, at de kunne føres ud i Livet, og hvis de blive det, ville de lægge